

סטארין יימאר שמויי

מאת ד"ר ישראל אלדד

פשוט את האותיות הסופיות, עד שהן חורש ציבו ובאל אותן ושם סוף להן, אין להן ולהם, למעני הקונטרס. ויבואו עליהן, ועל כן נכתב "יעורש" ל"ים" סוף סוף ל"ים" סופית.

א"ך נפלת משמים הילל בן שחר, נודעת לארץ חולש על גוים. ואחא אפרת נבלת השמים אעלה, ממעל לכוכבי אל ארים כסאי, ואשב בהר מועד, בירכתי צפון, אעלה על במתי עב, אדמה למען, אך אל שאלו תורה, אל ידמתי בור... ואחא השלכת מקברך כנצר נתעב לבוש הרוגים מטעניו חרב יורדי אל אבני בור כסבר מוכב.

לחרושו'וב
ויעמד מלך רשע אויביו, הוא קרח ועינו קטנות וצדעת כמזוח ואזנו הימנית סחומה והשמאלית פתוחה — שאם ידבר לו אום טובה, מטה לו אזנו סחומה, ואם ידבר לו אום רעה, מטה לו אזנו פתוחה — והוא בן השטן והאבן.

למה לא זו כלבר שאין הנאה מלאה ואין שמחה לאיה, כי אם אודבא, ובדרך פארדאונ'כ סאלת ומפתחה ביות: יש אף שמך של ע'מ'מ'ו'ת כלב, יודעים אנו כל אשר עולל סטאלין, וכן יודעים אנו כי גם אם גדול היה ורבות פעל למען המשטר הקומוניסטי ועוד יותר למען העם הרוסי ברוסיה, לנין גדול היה ממנו, כי מחולל היה, ואף על פי כן, למדת ה'ט'ע'ים ה'רבי'ם ה'מבציקים' ואף אשר אתה נעשה בו, יש חוסר ט'ע'ם בכל אלה, והוא מרגש ביה ובלב, ואם גם נעשה לו כדבר על, אדפסת אספרין, וריון גותר מקום בחליה כלפי העושים, אלה שהוא גיגלת ורומם, אלה שילקקו את ממפיו על מנת לא להרסם והם קושמים בעומתו באשר לא עמל העונו לקום עליו בחייו, ואלה אשר הלמיכס בדרכיו בכל אורכלים מפירות שימיהו, גם המפירות שהושקו בדם שהוא שטר בע'ז'ת'ם, אלה וקומה בו ז'.

ואולי יש לה העניין לפתוח באחדים מהם (וכפוזו דבג'ם לעשרות) בשנת תלדות המלמה (הקומוניסטיים פוסרס'ם 1939' ברוסיה וטובא כפון המהרומם הכולני משנת 1949. למשל 368-372):

בובאריה, ריקוב וטומסקי הופינו בקור גרס הי"ז של המפלגה בגאנז, און חרסה וב' תולדות ותשבחות לפלגה, און הקונגרס הבני כי אין דבריהן אלא דירפרוזיות... כן חופשי וקונגרס זינוביץ ומקייניו בבי' טויו חרסה והתאגדות עצמית, און הקונגרס הבני כי אין זה אלא ענה השני של מבע המפוצה ונכונל... מאחוריה עמד הי"ט ד' א' ש' ק' ר' י' ו' ראש כנופית הרוצ' ח'ס והמרגלים, חרופני, פה אחד חומס' ד'ז' ט'ט א'ויב' המפוצה וללכה טבי' ל' מוכו'...

בין חברי המרכז כמובן מולוטוב, חרופני לוב, קאמאנוביש ובג' ה'רוש'צ'וב, ואולי משום כך אין משתה לאיד ורגש נקמה כיון? ובג' זאת: און טוב שידנו סופרי בריה המוצעות היתר' דים בכלי היחוד שניתן להם את רינה, סטאלין ימלא שמוי' ככסיו כלל מה שתקיע עד אנה ונתקם כלל בגבורו, לא טוב שנתפרק אנה בזיל ה'ז'ל שקבלה, ימח שמו וזכרו'... לא טוב בכל שימחה שמו יישכח זכרו, און רבא און רגש הנאה מלאה לטלטול גופו, למפרי

היהודים ורוח, אף לא במידה זו שלחם לה יהודי ופצירסקי שמו, ואפ"כ נשלחם כפל כפי ליים ברק ובנים בדם רצח ממש, שבחיטת כל הסוב והיהודי היורצ באמת שכבס, רבצתם ככלבים ואמנים להגילו של החבר סטאלין שר' לח לו שירים ב'מאמע' לשון', העליית אותו למעלה מכוכבו, לא למעלה מביאי ישראל, כולכם. והוא שחט, והוא העליל על רופאים היהודים שאילו היהודים היו יותר שרופאים טו' בים ואמנים, כן הדין היה שיעשו בו מה שהוא חשד בהם, אך הם רופאים היו ואמנים בגאמ' שיר שרק היהודים סטוליס לשכמתה ואפ"כ, הוא כבר הניף את ידו לכלות את העם היהודי כולו, בתחומי רוסיה כולה, ולא יוכלתם לפנות שיבאי לו אוכל ומוכן לברך את עשוי האזום, ויקבע הרוצח בריה נאלץ לה'ת'פ'ש' לעשוי אדום ורשע'.

אני מחבה ואני מקווה שאכן יופיע ביטוי זה: ס'ס'ט'א'ל'י'ן י'מ'א'ן ש'מ'א'ן בבשאון היחיד של יהודי בריה"ם, ולא זקוק מאותו ציב, כי אם הפעם באמת מכל לב וכלי אנוש' שהיה ניתנה הרשות לו אף מצחה גדולה.

שנים רבות כל כך רבצה קלה זו על הלבבות, מילאת את הירואתך עד מחקך, ולפתע פתאום נפתח הפתח קינדערוך! ונפתח הפתח, למה לא להתפרק דרכו? למה לא לפרוק על סטאלין הנשמה את כל טעל השנאה שצבצבה זו, וביותר, אתם הסופרים, אם סופרי היהודים במח'ת ש' למה שנתנו שולחם מתחת ידו של סטאלין כפי ליים בכל החאוס אשר שחאטם לעצמאלם, לנע' היהודי, לספרות היהודית, במה שכתבתם ובמה שנעמעתם מכתוב, ולא להתחמם על קירוש של

כ'רוש'ש'א'ו', וביחוד כשהוא מופיע גם פעם שניה בדברי ההקדמה הקצרים, אם כן אנתנו באמת ב'היימלאנד', ממש כמו "בבית" שום דבר אל נשנתה, פרט לשם.

למה לא תהיה חובתנו להעביר את הרושמי הקצף של המחברת מעיק והיא חייבת לתת לו נעשה דומה. חמור מה: סמלטר שנינו פשוט ואלמנטרי כזה בעולם, כי לא נכתן דם להצלה ומה עוד על ידי רופא' אמנתי'...

על חי יהודים באשר הם יהודים אין מה לספר כנראה כי באשר הם רוצים לחיות כיהודי דים יבואו יהודי ל'ניג'ר'א' וייהודו אותם: למה לנעם צרות, ליתיה, "אפריק'?" און בכל זאת אני מחבה להחברת שניתה של "היימלאנד" היה זה מכיוון שבחברות הראשונה והבטחה שזו תורשק לקונגרס המפלגה הקומוניס'טית הכיב' או כפי שני נאמר בהקדמה לחוברת: אנו פותחים נעבודתנו כמחפס כהפס חסרות הסוכיט'ת מכונפת באידיות הנכב' טונ טונ טונ בקונגרס הכיב' של המפלגה, און פתח גדולה של הקומוניזם — אחר החבר' (כאמנתי כמובן) ג'ט'ס' כ'רוש'ש'א'ו' — היא אכחורו הרעיונות הקומוניס, הרגשות היות' פים והתחשבות הגבוהות'.

ל"ד שמו של כל מחבר מופיעה נוסף לצד לופו גם המצאת תולדותיו, למען נודע כי גדולתו כשר, מין הכשר שכהו מטעם הרבנות, אין צריך לאמר שכל המשתתפים שם מופיעים והשם בתחילת המלחמה המולדת, והנה נוכרת ירושלים בתמצות אחת שכזאת בין הפרטים הביורא' פיים של המחברת ליובע האסטרטגיאן: נבגוריו אין 1907 אין ש'סטעל טלא' ח'אסי'ס (פולין), צו לו יאר אריבגנרפארן קיי' ירושולאי'ם, דארט נגארבעט אלס זינסטייטילד, זין ענדערקוט אין מאחול'טי' ינסטיטוט, נאנטאגעס אין 1932 זין באצטעט אין בראדישלאן' (נורדה ב'רוס'ט בעיירה טלא' אלו'יס (פולין), בגיל 17 עברה לירושלים, עמ' עבדה כמחנכת, רוססה בחבוצות קומ'ר ישי'ות, בשנת 1932 החיטבה ב'ברוב'י' ג'ט'ס'ט'...

כבר מאחורי הביטוי, עברה לירושלים" אורב מוקש, שהיו מן הדין לכתוב את הארץ המבוכה, אילת ליובע מפולין, אלא שכאן בארץ ראל' ספול, מבוא ירושלים וקום ימח' "יעורש" לאים' ותאלטו מכל צד צורה, אולם כך למ' ש'ט'כל ז'את התעוררות ליהודים, עימית לב' המה כלשיתו וכלבד אלמנטו של ל'ז'ומבא, לא כדי לא להתלבת כבדאי ומוציא שם רע, היה נודתו כי אכן נזכר שם ירושלים, כמובן "יעורש" אלא י"ם" ודקא ב"ים' סופית' אל' חר, "המספכה" הגדולה, שהוחזר כיוון של האר' תיות הסופיות שהיו מסולות בעיניו, מסתבר, שגם זה היה התהאליטיביה, מסתבר שסטאלין, כנראה בעצמו של היהודי הפענץ קאמאנוביץ, הוא אשר גזר כליה על האותיות הסופיות בניגוד לנינועים השטור, ס'ס'ט'א'ל'י'ן וקא'ב' נאביצ' רצו לשלוט בלי' ס'ו'פ' ויל' כן ביטלו

על מה כתבת מכתב ירושלימתי מסכתו זו, "הבוקר" 10.11.61 — עמ' 3